

MIKA KRISTIAN AHLFORS

VALHALLA

TOINEN SAAGA: TORS DAG

Valhalla
Torsdagr

Mika Kristian Ahlfors

Valhalla

Torsdagr

Toinen saaga

© 2013 Mika Kristian Ahlfors
Päälllys ja taitto: BoD – Books on Demand GmbH
Kustantaja: BoD – Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-286-134-4

Päällikkö Eerik Punainen, 982 jkr.

Teräs leiskui punaisena, varoittavana kuin magma Islannin maankuoren syövereissä, leimusi Odin-sepän ikuisena tulena. »Rurik kohenna tulta.» pyysi komentamaan tottunut kähäräpartainen seppä. Rurik katseli lumoutuneena punaista terästä. Eikö se valahtaisi ahjoon kuin ylikuumen-
tunut tina jos tulenhönkää kuumennettaisiin entisestään? Orja heitteli ahjoon kapeita klapeja, jotka palaisivat kuumina. Teräs sai uuden oranssin vivahteen. Rurik katsoi kysyvästi seppään, josko miekkaa siirrettäisiin alasimen päälle. Kuumuus ei vielääkään riittänyt lämmittämään Tollefin jäähtynyttä luuydintä, vaan, hän komensi lisää liekkiä. Rurik tunsikin kuumuuden hohkavana luissaan kun hän yllytti liekkejä värjäämään teräksen hohtamaan keltaisena. Hikikarpalot vierähtivät Rurikin ohimoilta ja käsikarvoitus tuntui kärehtävän hänen ujuttaessa puutikkuja ahjoon. Oli helvetillinen pesti olla sepäntalossa orjana. Teräs kirkastui kirkastumistaan kunnes koski silmiin sitä katsoa. Miekka hehkui valkoisena, silloin Tollef tarttui hohtimiin ja sieppasi terän tulelta alasimelle leimua-
maan. »Rurik, kohenna tulta.» murahti Tollef ja hänen jykevä työnkove-
vattama kätensä nosti lekan ja humautti teräkseen muutaman napakan lyönnin raapien ilmoille kipunoita. Alasimen kilahdus oli voimakas ja Rurik joutui suojaamaan kuulonsa painamalla päänsä olkapäätä vasten yrittäen peittää molemmat korvansa yhdellä kädellä samalla kun toisella kurottui kohentamaan tulta miellyttämään seppää. Hetkessä terän väri vaihtui jälleen keltaiseen. Tollefin suunpielet painuivat alaspäin ja hän hellitti otteensa vasarastaan. Siirsi miekan takaisin ahjon kuumuuteen. Terästä ei saanut päästää jäähtymään, muutoin miekasta tulisi hauras.

Tollef sohaisi pihdeillään miekan syvemmälle hakien kuuminta kohtaa. Sormus hänen sormessaan alkoi sekin hehkua heijastaen jälleen kirkastuvan teräksen loimun. Hän pyyhkäisi otsaltaan hikikarpalaon. Sepän kasvot helakoituivat liekkien nuollessa tekeytyvää terästä. Rurik ihmetteli Tollefin kärsivällisyyttä. Orjana Rurik oli tottunut työskentelemään huolimattomasti vailla todellista päämäärää eikä voinut tuntea ylpeyttä käsistään. Rurik oppi silti jo suojaamaan kuulonsa silloin kun teräs sai takaisin valkoisen hehkunsa. Pian oli taas aika takoa, Rurik irvisti ja alasin sylki kipinöitä ja kilahduksia kohdatessaan sepän vasaran. Maltillisesti Tollef työnsi miekan takaisin ahjoon, jolloin Rurik ymmärsi ruokia liekkejä. Työvaiheet toistuivat tarpeettoman useasti. Orjan elämä oli muutoinkin ikävystyttävää, siihen päälle Rurikin tuli jano ja ennestään oli jo sietämättömän kuuma. Rurik katsahti vesisankoon, joka tunnollisesti nökötti alasimen vieressä. Kuului kilahdus kun vasara humautti alasinta vasten Rurik irvisti ja ennätti suojaamaan kuulonsa ennen kuin Tollef löi uudelleen. Sitten Rurik lähestyi vilvoittavaa saavia, painoi kasvonsa alas kumartuen hörppäämään piripintaan täytetyn saavin reunalta. Hän mietti, ennättäisikö juoda ennen kuin seppä komentaisi hänet kohentamaan tulta. Juuri kun hän sai huulensa vedenpintaan tapahtui jotakin pöyristyttävää. Seppä valitsi tuon hetken upottaa polttavan rautansa samaan vesisaaviin ja siitä vasta lähti vinha kirskaisu joka tuntui pyörivän hetken aikaa korvissa vihloen. Vesi alkoi heti kiehua valtoimeenneen, intoutui höyryämään sitten nousi saavistaan tuhdiksi patsaaksi teräksen jäähtyessä mustaksi. Rurikin ei sentään käynyt kuinka, hän vain sai kuumahkon kasvohoidon ja kellahti takamukselleen maalattialle. Orja räpytteli silmiään ja oikoi sieraimiaan, taisin polttaa ripset ja nenäkarvat, se tuumi. Tollef vain nauroi kelvottomalle orjalleen. Kun saavin vesi lakkasi höyryämästä nosti Tollef uuden karhean miekkansa käsilleen tutkittavaksi. Siinä hänen käsillään lepäsi komea kaksiteräinen miekka, joka tosin täytyisi vielä hiota parhaaseen teräänsä. Miekka tulisi vielä nimetä arvoisellaan kauniilla ja voimakkaalla naisen nimellä, ei vain tullut mieleen kuin vaimon nimi Fatima. Mutta se ei sopinut miekalle varsinkaan, koska sepän oman hopealla silatun miekan nimi

oli Valkyria. Seppä nutristi kasvojaan nyrpeänä siitä, että joutuisi antamaan luomuksensa Timbukille kaupattavaksi jollekulle raukalle, joka tuskin osaisi kohdella terästään sen ansaitsemalla kunnioituksella, saati osaisi edes miekkailla. Sohisi vain holtittomasti pahennusta aiheuttaen. Oli saman tekevää, minkä nimen seppä olisi tuolle miekalle taotessaan antanut, ei se silti pystyisi pelastamaan miekkaa häpeältä.

Kuin täsmällisen vuoroveden tarkkuudella saapui Timbuk tilustenhoitajaorja kädet ojossa pyytämään miekkoja kaupattavakseen. Timbuk tihrusti sammakonsilmiään savuisessa veneverstaassa, josta oli sittemmin kunnostettu vaatimaton sepänpaja. »Saitko sulatettua viimeiset rautaharkot miekoiksi?» kysyi Timbuk ja räpytteli silmiänsä tottuakseen kellertävään hämäärään loimuun, jonka ahjo pajaan loi. Typerä kysymys, mutta eihän voitu olettaa Timbukin huomaavan miekkaa Tollefin käsissä. »Minusta on järjetöntä myydä aseita klaanimme ulkopuolelle. Miekan kuuluisi olla pyhä, onhan se lahja Odinin tulelta. Sinä käyt varmasti vaihtamassa sen häränvuotaan tai villapaitaan.» jylisi seppä pontevalla äänellään, jolla oli ollut tukalaa tunkkaisessa pajassaan, josta ahjon tuli poltti pois kaiken hapen. Timbuk ei tiennyt kuinka käsitellä tuota ase-seppää, jolla pitäisi muinaisen uskon mukaan olla kuninkaan valta kylässään. Hän yritti vedota hopeakirstuunsa, jonka hopea oli huvennut vanhan isännän Torvaldin kuoltua. »Olet Punaisten tilalle velkaa sen viisisataa grammaa hopeaa orjastamme Fatimasta.» Piikin tuntiessaan Tollefin huulet kiristyivät kapeaksi viiruksi, ja silmissä välkähti berserkin hallittu raivo. Fatima oli sentään hänen vaimonsa ja siitä puhuttaessa oli valittava sanansa huolella. Tollef puristi vasta taotun miekan vielä lämmintä kahvaa. »Montako grammaa ajattelit sitten tästä miekasta hyvittää? Minusta se näyttää viidensadan hopeagramman veroiselta.» Timbuk vai-kutti vaivautuneelta, ehkä Eerik Punaisten tulisi vastaisuudessa itse kerätä asesepältä hopeansa. Ei ehkä ollut viisasta tai ainakaan turvallista tingata miehen kanssa, joka hiveli miekkaa käsissään. Timbuk oli kuitenkin siinä määrin merkillinen orja, että tunsu ylpeyttä puuhastellessaan Punaisten tiluksienhoitajana. »Yhdenkö miekan sinä sait veistettyä kolmessa kuukaudessa?» Timbuk kurtisti harmaantuneita kulmakarvojaan ja hän

onnistui keräämään arvokkuutensa rippeet olemukseensa. »Pelkästään rautaharkot, jotka hankin hirvittävän kovalla vaivalla, maksoivat kymmeneltä grammalta yhden gramman hopeaa. Olin ynnännyt jäävämmesata grammaa voitolle. Sinun on siis taottava ainakin viisi miekkaa ja yksi rautarengaspaita niin velka tulee sovitettua kunnialla.» Timbuk oli oppinut puhumaan pohjanmiehille mainitsemalla heidän kunniansa, mikä herätti heidän tunnollisuutensa. Timbukin silmät osuivat kaltevaan puupinoon seinän vierellä, jota Rurik naputteli halko kerrallaan, halolla ja puukolla, sellaisiksi kapeiksi säleiksi, joita aseseppä oli niin kovasti mieltynyt polttamaan ahjossaan. Ne paloivat nopeasti ja puupino hupeni Timbukin silmissä sangen huolestuttavasti ja siksi hänen silmänsä räyhätivät hetkeksi selälleen. »Olet polttanut puita siihen tahtiin, jonka minä olin kirjannut riittävän kolmeen miekkaan. Minähän joudun hankkimaan lisää puita kaikella sillä hopealla jonka katsoin vaihtavan talvirehuun. Onhan sinulla rautaakin kolmeen miekkaan, niin miten sinä et ymmärtänyt säästää polttopuissa.» Timbuk vaikutti taas harmaantuvansa entisestään. Matelijan viekkaiden silmien alle oli painautunut syvemmät uurteet ja tummat kiharat olivat saaneet arvoisensa hopesilauksen. Polttopuut, niin kuin kaikki puutavara, oli arvossaan ja vieläpä käsittämättömällä korruptiopolitiikalla annettu Finnbogin klaanin rahdattavaksi vuonojen maalta. »Siinä sinä olet oikeassa, miekat menevät mitä suuremmalla todennäköisyydellä vihulaisille, kun ei Eerik Punaisella ole muitten klaanien joukossa ystäviä. Mikset takonut miekkaa hieman viileämmässä ahjossa. Ei kai olisi pahitteeksi jos vaikka Finnbogin miekka katkeaisi jossakin kohtalokkaassa nujakassa.»

Asesepän kaula työntyi komeasti eteen kuin keihään heittäjällä ja silmät alkoivat verestää, jokin alkukantainen vietti kehoitti huitasemaan miekalla. Ajatukset täytyi suodattaa ennen kuin syventyisi niitä kuuntelemaan. Orja kehtasikin mainita rautarengaspaidan jonka renkaat täytyi takoa yksikerrallaan hirvittävällä vaivalla ja nykertää sitten rautapaidaksi jossa jokainen rengas oli kiinnitettävä niiteillä neljään muuhun renkaaseen jotta paita kestäisi puukot ja kirveet. Sellaisen paidan tekemiseen kuluisi kokonainen vuosi tunkkaisessa pajassa jonka kuluessa seppä van-

hentuisi vuosikymmenen verran menettäisi järjen ja terveyden, tai sen vähäisen mitä niistä oli enää jäljellä. Hän ei viitsinyt siitä edes mainita. Pohjanmiesten tapoihin ei kuulunut väitellä ja tingata partoja repien tuntikausia. Tollef puuskaisi nenänsä kautta ja ärähti tukalalla äänellään. »Minun ahjostani ei synny harsoista terästä. Taon jokaisen miekkani asesepän kunnialla. Kuinka minä sitten velkani maksettua työllistyisin jos miekkani muistetaan katkenneen dramaattisessa kohdassa ja saaren päällikön kaatuneen kädessään vain kelvoton Tollefin kahvan tynkä.» Tollef otti askeleen kohti tilustenhoitajaa ajaakseen mokoman niljakkaan sammakon tiehensä pajastaan.

Veneverstaan ruostuneet saranat narahtivat ja Tollef pysähtyi ja tuijotti silmäkovana Timbukin takana aukeavaa ovea. Useinmiten häntä ei häiritty työskennellessään pajassaan vanhassa veneverstaassa. Kun Timbuk tilustenhoitaja oli jo paikalla, ei tulija voinut olla vain päivällispöytään häntä kutsumassa. Ovi aukeni piinaavan hitaasti, kuin härnäten vanhaa sotaveteraania aseppää. Ovi auvautui sisäänpäin, ettei talvella lumikienokset jumittaisi ja teljetsisi seppää pajaansa kevääseen asti. Ovenpieleen sen alareunaan ilmestyivät pienet tassut ja sisään pilkisti punertavat takuiset hiukset ja uteliaat silmät ja lopulta näkyviin tuli hymyilevä tytönpää. »Pappa pyytää Tollefin luokseen. Isopaha Finnbogi tulee kylään.» Tollefin ilme ei juurikaan muuttunut, hän oli arvannut huonot uutiset, eihän tähän taloon mitään hyvää ollut kuulunut sen jälkeen kun vanha isäntä Torvald oli kuollut. Samassa rytäkässä surmattiin päällikkö Otta ja siitä asti oli odoteltu verikostoa tai kutsua kansankäräjille murhasta syytettynä. Tollef heitti vastataotun miekan Timbukin syliin joka kavahti liitävää teräasetta ja päästi sen putoamaan maalattialle. Sepällä oli jo kädessään oma hopealla silattu Valkyria-miekkansa, hän rynnisti ovea kohti ja huudahti hampaittensa välistä, »Freydis, juokse äitisi syliin, ettet menetä yöuniasi.» tytönpoloisen silmät suurenivat säikähdyksestä ja hän ryhtyikin itkemään äitiään luokseen, kun aseseppä oli miltein kaataa tytön juostessaan ulos veneverstaasta. Pihamaalla seisoskelivat Eerik Punaisen klaanin uskolliset miehet. He katselivat rauhallisina alas rinteeseen ja tyytyivät vain odottamaan. Seppä puristi kätensä lujem-

min nyrkkiin tunteakseen Draupnirin sormuksen lohduttavan painon. Sormus valoi häneen itseluottamusta, olihan se tarinan mukaan Aasojen sormus. Svante Pääbo nyökkäsi asese päälle, he olisivat kyllin voimakkaita lyömään Finnbogin klaanilaiset takaisin.

Finnbogin saapuminen huomattiin jo kaukaa, koska Eerikin tilalle oli noustava rinnettä pitkin. Finnbogin tunnisti helposti vihreästä viitas-taan ja komeasta sotisovasta. Mies uhkui voimaa ja johtajuutta, häntä oli helppo seurata ja hänen sukunsa oli levittäytynyt laajalle.

Tollef arvioi katseellaan vihollistaan, joka lähestyi varjageineen. Tais-telusta tulisi verinen, vain maasto olisi Eerikin puolella. »Ammutaanko heidät pitkäjousilla, ja sitten kivitetään alarinnettä?» ehdotti Tollef, mutta Eerik kielsi häntä tarttumasta jouseen. Hän tiesi Finnbogin olevan mah-tavaa sukua, joka oli kirinyt rosvouksellaan lähelle aatelia Vuonojen-maalla.

Tuo suvun hylkiö oli ajettu tänne Islantiin, mutta rikollisella mielel-lään ja taidoillaan Finnbogi oli onnistunut kohoamaan päällikkökunnan ylipäälliköksi. Hän komensi vanhempien sukujen päälliköitä ja arvonsa tuntevasti hänen vyönsä solkenakin oli massiivinen hopeakoriste. Se oli niin arvokas, että sillä olisi ostanut viisi orjatarta taikka sotisovan. Koreissa vaatteissaan kuin kuningas, saapui alhaista syntyperää oleva rosvo päällikkö vaatimaan Eerikiä hirsipuuhun. Hänellä oli mukanaan neljä koiraansa, jotka läähättivät kipittäessään ylös rinnettä. Koirat eivät olleet lainkaan valjaissa, mutta kulkivat silti uskollisesti Finnbogin vie-rellä. Ne jolkottivat kieli pitkällä pysyäkseen ponin vauhdissa. Ne juok-sisivat sydämensä puhki jos Finnbogi ratsastaisi tulivuoren huipulle asti.

Svanten komentamat jorvikilaiset virittivät jo jousiaan valmiuteen ja odottivat merkkiä ampua yhteislaukaus. Svante kuului Punaisten klaa-niin ja oli epävarmaa, saisiko hän jäädä saarelle jos Eerik karkotettaisi-in. Herjolf oli myös paikalla ja hän pyöritteli päätään. »Eerik, sinun olisi ehkä parempi lähteä Islannista. Niin kauan kun olet lainsuojaton, olemme mekin vain rosvojoukko jos tuemme klaanina sinua tässä tais-telussa.

»Hirtämme kaikki klaanin miehet jos käynte kirveinenne tielleni.» Finnbogi huusi posket vavahdellen. Hänellä oli koiriensa lisäksi turvaan kolme saaren päällikköä: Arnarsson, Mattsson ja Ottarsson, miekat vyöllään. Heidän perässään marssi heidän omat pienet klaaninsa. Finnbogia ei lainkaan huolestuttanut hyökätä tulivuoren juurelta ylärinteeseen missä Punaisten pitkätalo sijaitsi. Eikä hän katsonut tarvitsevan mukaansa parempaa suunnitelmaa, kun Torvald ei ollut enää tiluksiaan puolustamassa. Päälliköt Arnarsson ja Mattsson olivat jo itsessään riittävän vaikuttava ilmentys partoineen. Aatelisviitoissaan ja kimmeltävine rautapaitoineen, vyöllään komeat perintömiekat ja ratsuinaan jalosukuiset vuonojen hevoset. Finnbogin uskollisia kannattajia, vaikka olisivat voineet itsekkin vaatia ylipäällikkyyttä, kun olivat Islannin vanhojen sukujen jälkeläisiä. Heillä oli maanomistajina valtaa, enemmän kuin oli Torvaldilla tässä päällikköjen tasavallassa. He olivat paljon varakkaampia ja pystyivät tahtoessaan varustamaan itselleen pienen laivueen. Torvald ei ollut pitänyt heitä minään, koska heillä ei ollut ollut rohkeutta puolustaa sukujensa kunniaa. Sen sijaan he kumartelivat Finnbogia ylipäällikkönään. Kun tuuliajolla olevat siman sumentavat merirosvot, jotka kääntyivät aina kovimman puhurin taakse. Kaikilla kolmella päälliköllä oli omat klaaninsa marssimassa jalkaväkenä jäljessä, tänään Eerik pääsisi hengestään.

Eerikin viikset olivat tuuheat ja talikkoiset kuin Sven Haaraparralla. Hän seisoskeli rauhallisesti Tollef vierellään ja Svante toisella puolellaan. Klaanin miehet olivat valmiita puolustamaan Eerik Punaista. Myös Kalju-Grim ja Herjolf puujalka olivat saapuneet tukemaan Eerik Punaisen oikeuksia. Eerik katseli innokkaita koiria maltillisesti ja odotti, että havaitsisi päälliköitten ilmeet heidän ratsastaessa lähemmäksi. Sitten hän muljautti halveksuvan katseen Finnbogiin ja hänen tukenaan oleviin päälliköihin. Hän piteli vyöllään isänsä katajavartista kirvestä ja mietti kuumeisesti ottaisiko sen käteensä vai astelisiko köyden jatkeeksi ilman vastarintaa. Jälkimmäinen vaihtoehto ei sointunut berserkin pojan korvissa vaan särähti epäviereisenä, saaden kylmiä väreitä virtaamaan pitkin käsiä ja jalkoja ja nostaen karvat pystyyn. Hän ei ollut koskaan

saanut berserkin koulutusta, mutta mistäpä nuo kyläpäälliköt sitä olisivat tienneet ja hurjuus oli hänellä suvussa. Eerik suunnitteli turvautuvansa huhupuheisiin ja isänsä pelottavaan maineeseen. Jospa hän ryhtyisi ulvomaan kuin susi ja purisi käsivarttaan, murisisi ja ärjyisi hampaat irvessä, huhkisi näyttääkseen myyttiseltä Fenris-sudelta?

Grimin särähtelevä ääni havahdutti Erikin tähän maailmaan. »Vieritetään heti paikalla jotakin heidän nilkoilleen, tuokaa vaikka tynnyreitä! Murskataan heidät.» kiljui Kalju-Grim. Herjolf rauhoitteli: »Kuunnellaan mitä syytöksiä he ovat keksineet. Jos alamme nyt painimaan, meidän on lyötävä kaikki neljä päällikköä klaaneineen viimeiseen mieheen.» Herjolf katsoi kysyvästi Eerikiin. »Päätetään heidät puheisiin.» sanoi Eerik, mutta Svante ja Tollef olivat vastaan. »Menetämme maaston suoman edun... » he sanoivat yhteen ääneen. Eerik huitaisi kädellään vaimentaakseen vastalauseet, nyt oli hänen hetkensä nousta tämän saaren päälliköksi. Hän suunnitteli mielessään murhaavansa Finnbogin heti, kun tämä ennättäisi kirveen etäisyydelle. Sillä tavalla päälliköt joutuisivat valitsemaan keskuudestaan uuden päällikön.

Punaisten klaanilaiset laskivat aseensa ja Finnbogi hymyili tyytyväisenä nähdessään moisen kumarruksen. Hän oli poninsa selässä, joka keinahteli astuessaan rinnettä ylös, Eerik oli harmissaan kun ei ollut tullut kaivaneeksi kuoppia rinteeseen. Johan oli tuokin virnistys hyytynyt kun pollet olisivat taittaneet nilkkansa rinteeseen. Päälliköistä Arnarsson ja Mattson ratsastivat Finnbogin ponia nopeammin ja he olivat parhaillaan kantamalla, jolta pitkäjousella osuisi tarkasti. Heidän suojuksillaan se saattaisi epäonnistua, aprikoi Tollef ja pudotti myös miekkansa. Hän näki Svanten laskevan pitkäjousensa. Neljä päällikköä, Arnarsson, Mattsson, Ottarsson ja Finnbogi hidastivat käyntiään, jotta perässä marssivat klaanit olisivat saavuttaneet heidät. Ottarsson ei luottanut Punaisiin ja epäili pitkäjousien alkavan pian napsua. Siksi hän laskeutui ratsunsa selästä suojautuakseen nuolilta ponin ruholla. Ottarsson melkein toivoi, että Eerik tekisi vielä tuon viimeisen erehdyksensä. Hän ei olisi millään malttanut odottaa näkevänsä Eerik keinumassa viimeisessä kiikussaan talonsa tukihirressä.

Finnbogi kunnioitti Eerikin nöyryyttä ja työnsi hankin miekkansa takaisin huotraansa. Pelkkä karkotus riittäisi, miksi hirttää Torvaldin poikaa, jos poika kerran oli isäänsä nöyrempi. Laittaisinko hänet ehkä suutelemaan saappaita, jotta Torvaldin henki rienaantuisi? Finnbogi peitteli hymyään ja sanoi: »Torvaldsson, jätän klaanisi ja perheesi ranskaisematta, jos poistut saarelta ensimmäisessä knarrissa, joka suostuu vielä purjehtimaan Jorvikiin.» Herjolf Veneenveistäjä katsoi parhaaksi miellyttää Finnbogia. »Minä voin värvätä laivan ja kapteenin, mutta onhan tuomio vain viisi vuotta? Torvaldsson on sentään perheellinen mies.» puhui Herjolf Veneenveistäjä kuin olisi ollut oikeutettu neuvottelemaan Eerikin puolesta. Finnbogi asteli Herjolfin nenän eteen ja mulkoili häntä porsaansilmillään.

Tuota hetkeä Eerik ei olisi taatusti jättänyt käyttämättä ja Eerikillä olikin yhdessä sydämenlyönnissä jo kädessään katajavartinen kirveensä. Hän otti harppauksen eteen kohti Finnbogia, syöksyäkseen ja lyödäkseen ylhäältä berserkille ominaisen teloituskun. Hyökkäys kilpistyi Ottarssonin kilpeen, joka pirstoutui säleiksi, oiviksi sytykkeiksi, torjuessaan tapparan. Finnbogin verikoirat kävivät Eerikin päälle, ja hetkessä Eerik oli selällään nurmikolla aseettomana kun kirves lensi hänen käsistään. Koirat purivat käsistä ja kasvoista. Tollef potkaisi yhtä koiraa saappaallaan, se ulvahti ja murisi sitten Tollefille. Tämä potkaisi koiraa uudestaan ja vetäisi miekkansa huotrastaan.

Finnbogi komensi koiransa pois, hän ei halunnut, että Tollef alkaisi huutoa niitä miekallaan. Tollefin miekka oli vertaansa vailla, Valkyria nimeltään ja siinä oli muistona Jyllannista hopeasilaus. Se oli kaksiteräinen ja karkaistua terästä, arvoltaan varmasti ainakin kaksisataa grammaa hopeaa. Mutta koristelusta johtuen, sehän oli nyt upseerinmiekka, niin siitä olisi saanut luultavasti pulittaa paljon enemmän jos se löytäisi tiensä keräilijöitten markkinoille. Miekat olivat hyvin arvokkaita ja niillä oli aina jokin yksilöllinen nimi. Finnbogi tuijotti ahnaasti tuota hienoa miekkaa. Kolme päällikköä Arnarsson, Mattsson ja Ottarsson astuivat Finnbogin suojaksi ja kiskaisivat myös perintömiekkansa huotrasta teräket kirkahtaen. He vastasivat Tollefin kutsuun. Silloin Herjolf tunki

itsensä Ottarssonin eteen ja kuiskasi kuuluvasti, mutta kuitenkin vain niin voimakkaasti, että neljä päällikköä kuuli hänet eikä Punaisten klaanilaiset. »Tulkaa keskiyöllä, niin kenenkään ei tarvitse vuodattaa verta.» kuiskasi Herjolf ja Finnbogi aloitti heti perääntymisen jalkaväen taakse.

Karjuen juostessaan Tollef hyökkäsi kohti Finnbogia ja häntä suojaavia päälliköitä. Pelottomasti hän kävi kolmea rautapaitaista miestä vastaan. Eerik nousi nurmikolla istumaan kun koirat olivat jättäneet hänet rauhaan. Hän hätkähti, Tollef ei voisi selvitä hengissä tuosta rynnäköstä. Svante huomasi saman ja hän astui välittömästi Tollefin rinnalle. Hän löi miekallaan Arnarssonia, joka torjui iskun perintömiekallaan. Ottarsson väistyi sivuun käydäkseen Eerikin päälle ja hän potkaisikin pian Eerikiä leukaan. Päälliköitten klaanit ryntäsivät karjuen taisteluun kilvet ojossa. Tuolloin Svante joutui siirtymään heitä vastaan ja Punaisten klaani seurasi häntä. Eerik unohdettiin Ottarssonin jalkoihin. Eerik ei pystynyt nousemaan kun Ottarsson kellertävät ja lohkeilleet hampaat irvessä painoi saappaallaan hänen kasvojaan multa. Tollef kävi päälle kuin berserkki, eivätkä Mattsson ja Arnarsson tuuheissa parroissaan osanneet millään odottaa tuollaista raivoisaa hyökkäystä. He torjuivat miekoillaan Tollefin ensimmäiset syöksyiskut, ja juuri kun Mattsson oli lyödä miekallaan Tollefin pään poikki, ehti Tollef astua sivuaskeleen ja kyykistyä niin, että miekka vain sipaisi hänen hiuspehkoa. Siinä kyyryssä ollessaan hän ylettyi vielä pistämään miekkansa Mattssonin nivusiin, rautapaidan alitse, jonka hän huomasi ulottuvan polveen asti. Tollef ponkasi vielä pystyyn saadakseen pistoonsa lisää voimaa. Mattssonin ääni murtui ja hän kiljui kuin nuori eunukkiorja keskellä kastraatiota. Tollef jäi hetkeksi miekastaan jumiin Mattssonin nivusiin, ja sai miekkansa irti vasta kun hänen ”kilpikätensä” solisluuhun upposi Arnarssonin miekka. Tollef ei hätkähtänyt iskua, hän otti kivun vastaan luonnollisena osana itseään. Ja runnoi itsensä väkisin lähemmäksi. Hän puri hampaita yhteen niin, että ohimot vavahtelivat. Hänen kädessään kimmelsi Draupnirin sormus ja hän viilsi miekallaan Arnarssonin vatsan auki. Rengaspaidan renkaat helähtivät ja kirskahtelivat antaessaan periksi taitavasti taotulle

teräkselle. Valkyria viilsi syvälle vatsaan kuin sapeli. Arnarssonin ylväät aateliskasvot näyttivät hämmentyneiltä oivaltaessaan rautapaidan pettäneen Tollefin teräksen kohdatessaan. Arnarssonin sisälmykset pursusivat sormien välistä nurmikolle ja Odinin korpit ilmestyivät taivaalle.

Sitten Tollef nosti murhaavan katseensa kohti päälliköitten klaaneja, joita Svante Pääbo pidätteli. Miehet perääntyivät yllättäen, sillä he olivat menettäneet juuri kaksi päällikköä ja Finnbogi oli myös perääntynyt. Pian Finnbogi oli lihavan poninsa kanssa jo kaukana horisontissa ja hänen kasvonsa näkyivät valkeana läiskänä kun hän kääntyi vielä katsomaan taakseen tilalle jääneitä. Ottarsson päästi Eerikistä irti nähdessään päälliköitten kohdanneen surmansa ja Finnbogin livahtaessa tiehensä klaaneineen.

»Eihän tässä tarvitse enempää verta vuodattaa, herrat hyvät.» Ottarsson sanoi sovittelevasti. Hän ei ymmärtänyt kuinka, tai missä vaiheessa kohdalo oli yllättänyt hänet virnuilemasta varmana voittajana, ja kenenkään aavistamatta olikin heittänyt puhurinsa ja pyyhkäissyt kaikki pelimerkit tammilaudalta uusille paikoilleen. Ottarssonilla oli oma miekkansa vielä turvallisesti vyöllä huotrassaan. Hän yritti nauraa väkinäistä naurua, vaikkei häntä naurattanut lainkaan. Tollef ei näyttänyt piittaavan verta vuotavasta solisluustaan, kun katse oli kohdistettu tilan viimeiseen rautapaitaan. Oli ollut virhe katsoa hänen silmiinsä, sillä ne olivat kuin huumatut eikä niistä löytynyt armoa. Nuo silmät vaelsivat jossain kaukana uskonnolliseen transsiin vajonneina ja niissä välkehti, liekki jota kukaan ei voisi ainakaan sanoilla sammuttaa. Harva oli berserkin silmiin katsonut ja henkensä säilyttänyt. Ottarsson juoksi minkä jaloistaan pääsi hätäntyneenä kompuroiden, kunnes kiipesi poninsa selkään ja ratsasti alarinteeseen. Hänen poninsa kävi keinahdellen matkaan varoen murtamasta nilkkojaan Islannin kuhmuraisessa maastossa.

Ensimmäinen luku

Katuminen

Eerik asteli kohti turmapaikkaa, jossa päälliköitten raadot edelleen lepäsivät. Hän mietti samalla kuinka häätäisi korpit pihaltaan, jotka kinastelivat päälliköitten silmämunista. »Luuletko, että Odinin korpit söivät myös sen teidän Kiesus-marttyyrin silmämunat hänen roikkuessaan ristillä?» kysyi Eerik vierellään seisovalta Svantelta, joka rypisti otsaansa omituisesta kysymyksestä ja vastasi: »Ja ketut järsivät hänen nilkkojaan öiseen aikaan, eivätkä karpäsetkään jättäneet silmäkuoppia rauhaan, kun toukat alkoivat nakertaa hänen vielä elävää lihaansa. Vain meidän syntiemme tähden...» Eerik kuunteli Svantea, muttei löytänyt lohtuaan yhdestäkään marttyyristä. »Turhaan hän minun syntieni tähden kärsi, sillä minä tein samat virheet siitä huolimatta. Luulen, että jos tämä Kiesus olisi syntynyt Islannissa, niin silloin kaulassasi roikkuisi ristin sijasta hirttosilmukka tai Finnbogin miekka.»

Ajatellessaan marttyyreitä Eerik alkoi masentua, maailma oli niin kieroitunut, että vain hyvät miehet kaatuivat ja Finnbogin kaltaiset tyrannit saivat nauttia pitkästä elämästä suurissa linnoissaan palvelijoiheen. Finnbogi oli saaren mahtavin mies ja takuulla palaisi suuremmalla miesjoukolla vaatimaan arvokkuutensa takaisin. Ihan yhtä varmasti kuin talvi teki taas tuloaan. Eikä tilannetta tulisi yhtään helpottamaan Islannin vanhojen sukujen veri, joka vuoti Punaisen Torvaldssonin maan multa. Eerik toivoi sen veren edes ravitsevan hiukan hänen maataan.

Syksyinen Islanti ei näyttänyt lainkaan merkkejä siitä, että saari olisi ollut myllerrysten kourissa. Tosin ei saari näyttänyt elossakaan olevan. Se

Hurja, joka suuntaan rönsyilevä värikäs kertomus menneen maailman viikingeistä – seikkailijoista ja sankareista ja kauppiaista ja satureista. Saagoissa perehdytään Eerik Punaisen seikkailuihin ja surkeisiin ihmiskohdaloihin, jotka kietoutuivat hänen ympärilleen. Ensimmäisessä saagassa tutustutaan Eerikin isäkköön Torvald Punaiseen, joka karkotettiin murhamiehenä Islantiin, Eerikin ollessa vain yhdeksänvuotias. Toisessa saagassa Eerik Punainen karkotetaan Islannista syyllistyneenä miestappoon – isänsä poika kun oli. Kolmannessa saagassa löydetään Amerikka ja tapellaan inkkareiden kanssa viisi vuosisataa ennen Columbusta. Tuolloin sankarina häärii Leif Eerikson veljineen.

Tarina on mukaansatempaava humoristinen pläjäys. Seksiä ja väkivaltaa on aivan liikaa eikä tarina siitä syystä sovi kenellekään. Henkilöhahmot ovat karikatyyrisiä ja kriitikkojen mielestä lapsellisia, niin kuin miehet usein ovat poikia hamaan loppuun asti. Tarinalla ei ole lainkaan kohderyhmää, kukaan ei tiedä kenelle se on kirjoitettu. Huumori on tarinan parasta antia ja se onkin luokiteltavissa historialliseksi viihteeksi siltä osin kun sen sivuilla viihtyy. Paikka paikoin kertomus pursuaa liioitteluksi farssiksi, ovathan ihmiset aina liioitelleet satujaan jotka kerrottiin nuotiolla pimeinä talvi-iltoina kolme vuosisataa ennen kuin kyseiset saagat kirjoitettiin muistiin meille jälkipolville hämmästeltyväksi. Toisinaan tarina on silkkaa sarjakuvaa olematta kuitenkaan itse sarjakuvaa. Välillä homma lähtee niin pahasti purjeeseen, että kertomus on luokiteltavissa myös fantasiakirjallisuudeksi. Pohjoisen mytologian saagat heräävät sen sivuilla henkiin. Historiallisesti kirja on pätevä opas menneeseen aikakauteen jolloin viikinkien pitkälaivat hallitsivat maailman seitsemää merta.

ISBN: 978-952-286-134-4

www.bod.fi

